

31356, I, B, g, 168 80/bs

P E S N I.

—•••••—

Zložil

MIROSLAV MALOVRH.

NOVOMESTO.

Tiskal in založil J. Krajec.
1880.

K
I
N
C
E
N
T
R
A
L
N
E
B
I
B
L
I
O
T
H
E
K
E

LAIBACH

Zložil

MIROSLAV MÁLOVRH.

NOVOMESTO.

Tiskal in založil J. Krajec.

1880.

Čut se zlije mi v besede. —
S. Jenko.

Mit Rosen, Cypressen und Flittergold
Möcht' ich verzieren, lieblich und hold,
Dies Buch wie einen Todtenschrein,
Und sargen meine Lieder hinein.

E. Heise.

• 030019216

AN I
POSVEČENO.

Mein Herz pocht wild beweglich,
Es pocht beweglich wild,
Weil ich dich liebe unsäglich,
Du liebes Menschenbild.

H. Heise.

PROLOG.

Zeló razlikujó se pesni
Katere bralcem tu podám;
Dopale bodo malo komu,
A grajal vsak jih bode, znam.

Le kritikujte vi možaki
Ki ste uže stvorili kaj,
A neizvedeni kričači,
Izvolijo molčati naj.

Opeval predmete sem razne:
Nebeško kapljo sem častil,
Ljubezen v nebo dvigajočo
In domovino sem slavil.

In ako včasih sem frivolen,
Če zbadam svete vam stvari,
Nikar mi v zlo ne štejte tega,
Srce mi peti tak veli.

A ti, ki si mi izbudila
U prsih spečih pesni glas,
Osreč'la me z ljubavjo svojo,
Mi zvesta bila vsaki čas,

Ki svet si v raj mi spremenila
Kjer nij nikakih bolečin;
O Ana! sprejmi pesni borne,
V ljubezni najine spomin.

I.

Y srci želji dve gojim,
Prosim tè, izpolni
Oče ju, ki iz neba
Vladaš svet vesoljni.

Daj da najdem ljubico,
Rožo poezije;
V njeno čast, da čut srea
V pesen se mi zlije.

II.

Mêne torej si izbrala,
Ki popolnem sem naznan,
Ki sem le v ljubezni sladki,
Zate, bôginja, navdan.

„Kaj je slava meni mari?
Saj le ti si ljubi moj;
Da se kdaj ti izneverim,
Tega, dragi, se ne boj.“

III.

Y se mišljenje moje
Se vrti krog tēbe;
Komaj da v ljubezni
Póznam sam'ga sēbe.

Da ne bil bi videl
Tvojih lic cvetočih,
Nikdar ne poznal bi
Srčnih ran pekočih.

IV.

Pred hižo tvojo tisočkrat
Gotovo grem na dan;
Oči uprte v ôkno so,
A vedno le — zamán.

Če kmalu videl te ne bóm
Bog vé, kaj si storim;
Mordà napósled v vinu še
Ljubezen utopim.

V.

Žarno solnce sije,
Rosa lesketá,
Bister potok vije
Sredi se polja.

Fantič pa po travi
Stopa z deklico,
Radostno jo zvavi
Svojo ljubico.

VI.

Pili smo, dokler je bilo
Še kaj kaplje sladke,
Karte tudi smo menjali,
Karte lepe, gladke.

Streglo nam je dekle krasno,
Dekle črnoôko;
Ko vže vinjen bil sem malo,
Primem jo za rôko.

Dél sem roko jej krog pasa,
Sladko jo poljubil,
Svojega srea sem próstost
S tem poljubom zgubil.

VII.

Pri bregu, tam ribčevo dete sedi
Ter gleda v brezkončno morjé;
Zapustil jo oče je včeraj zvečer,
Za njega pretaka solzé.

Morjé se vtolaži in burja vmiri,
In jasno je zopet nebó;
A ribič, tvoj oče, ti bore dekle,
Nikdar se povrnil ne bó.

VIII.

Doma našel je nijsem
 Ko sem jo obiskál;
 „Gotovo je na polji,“
 Nje brat mi je dejal.

Po polji je hodila,
 Prepevala glasno,
 Nij videla ne čula,
 Da je kedo za njo.

Uskliknila je plašno
 Ko sem jo bil objel,
 Ter se branila, ko sem
 Poljubiti jo tel.

A izpoznavši mene,
 Jo mine strah takoj;
 Poljube vestno vrača
 Se veseli z menoj.

IX.

Ko ležal bom na postelji,
Na smrt hudó bolan,
Spovedat in previdet me
Prišel bo frančiškan.

Povem mu kje, zakaj, kakó,
Kolikrat sem grešil;
A nekaj vendar zamolčim:
Da sem zaljubljen bil.

X.

Ah ljubica! kaj boš jokala,
Kaj boš prelivála solzé;
Osoda tako je vkrenila,
Če prav nama počí sreé.

Jaz nòsil bom sukinjo belo,
In puško na rami svitló;
A v prsih ljubezen goreča
Gotovo vmorila me bó.

XI.

Pri kladezi jo videl sem
 Ko je s kristalno vodo,
 Z rokami, belimi ko sneg,
 Polnila si posodo.

Pri kladezi so najine
 Se ustnice ujele ;
 Ljubezni prve vžila tu
 Oj ure sva vesele.

Pri kladezi, pri kladezi
 Je družega objela,
 Ki sablja ga je lepšala,
 Cesarska suknja bela.

XII.

Ko sem po poslov prišel,
Rožo si mi dala,
Rekla s solznimi očmi:
„Ná-te bom čakala.“

Mésecev je šest prešlo,
Roža je zvenila;
Zvesta môja ljubica
Se je pa — vmožila.

XIII.

Čez travnike svoje potoček
 Kristalne valove valí;
 Tik vode pa lipa visoka,
 Oj lipa zelena stoji.

Urezal sem v lipino deblo
 Tri črke in malo srečé,
 Zapisal s tem njeno imé sem,
 Zapisal s tem svôje gorjé!

Oj kolikrat s palico v vodo
 Sem njeno zapisal imé,
 A vedno bežeči valovi
 I tó so odnesli v morjé;

Zapisal pa v sree sem svoje
 To sladko doneče imé,
 In zbrisalo prej se ne bode,
 Da vbogo mi počí srečé.

XIV.

Brez skrbij mi deva ljuba
Sezi zadnjikrat v rokó;
Záte nij velika zguba,
Kmalu pozabljena bó.

Ti se boš doma starila,
Jaz pa pojdem daleč preč;
Ti boš družega ljubila
Jaz nebene več.

XV.

Oj z bogom, oj z bogom Ljubljana,
 Vesel te denès zapustim;
 Nikdar se m' sreèe ne ozdravi
 Nikdar si nazaj ne želim.

Najlepše sem ure preživel
 Na nedrih predrage svojè
 Odkar mi nezvesta je ona,
 Nesreèno se èuti sreèe

Ljubezen bo z mano hodila,
 Ljubezen vmorila me bó,
 A zame ne bode jokalo
 Ni jedno deklièe lepó.

XVI.

Ne hodi, draga deklica,
Ne hodi vsaki dan;
Kjer kaže stolp da tukaj je
Meniški samostan.

Menihi v celicah žive
So noč in dan sami;
Če boš hodila dolgo tje,
Lehkó se kaj zgodi!

XVII.

Zadnjikrat dânes sva vkupej,
 Vžijva, kar nama je dano;
 Jutri bom tebe zapustil,
 Bêlo zapustil Ljubljano.

Daleč po svetu bom hodil,
 Zmer pa spominjal se nate;
 Spomnil se krajev kjer vžila
 Ure ljubezni sva zlate.

Mnogo dežel bom preromal,
 Mnogo deklet bodem ljubil;
 Vsak me objem bo spominjal
 Koliko s tabo sem zgubil.

Strastno me torej objemi,
 Ustne poljubi mi sladko,
 Saj me nikdar več ne bodeš;
 Vsako veselje je kratko!

XVIII.

Nij mirú sreé mi dalo,
Rojstni sem zapustil kraj;
Daleč me okrog je gnalo,
Stoprav zdajci grem nazaj.

Mnogo sem prehôdil svéta,
Mnogo skusil in prestal;
Postarila so me leta
V srci stari sem ostal.

XIX.

Na pokopališče, po noči sem šel,
 Kjer ljubica moja mi spava,
 Poiskal samotno ležeči sem grob;
 Iz njega poganja vže trava.

Iz groba izkopal sem ljubo svojó,
 V katerem je dolgo ležala;
 Otvoril sem rakev, uskliknil vesel:
 „Kako se lepo je vzdržala.“

Ko krasno ležala je tu pred menoj,
 Sem strastno objel jo, poljubil,
 A ko sem poljubil jo — zginila je —
 In jaz sem iz sanj se prebudil.

XX.

Nakupil srebrà sem, nakupil zlatà
In ti si dekle vse dobila,
A tó le prinašal sem tebi zató,
Da včasih si me poljubila.

Poljubov sladkost je pa kmalu prešla,
Ljubezen prešla je i z leti;
Dolgé pa ki zate naredil sem jih
Nihčè mi ne mara prevzeti.

XXI.

O Ana, Ana, deva mila,
 Zakaj se name ne ozreš?
 Zakaj ponosno dvigaš glavo
 Ko mimo mêne greš?

Kakó te ljubim, ti je znano,
 Kako sem ti do smrti vdan;
 A ti ljubo me ne pogledaš,
 Se ne usmiliš srčnih ran.

Le enkrat bi te rad poljubil,
 V oko le enkrat modro zrl,
 Le enkrat k srcu te pritisnul
 Potem lehkó bi vmrl.

XXII.

Za gore je solnce bliščeče tonilo,
Noč sladka je zemljo obdala;
Stotisoč na nebu je zvezd zasvetilo,
Mej njimi pa luna miglala.

Ko sanje objele ljudi so trpeče,
I žalost minula je mêni;
Spomnivši oj sladke, nekdanje se sreče,
Obšel me je mir zaželêni.

XXIII.

In če si me prav zapustila
 Ter družega zbrala možá;
 Če v zakon ž njim prav si stopila,
 Ti rad odpustim iz srca.

Le grdega ti norčevanja,
 Le tega ti ne odpustim; —
 Ljubezen plamteča, nekdanja,
 Kak' zate se zdaj pokorim!

Nikjer si ne iščem pomoči
 Prenašal vse bodem ko mož;
 In če tudi srce mi počí,
 Ti videla tega ne boš.

XXIV.

Slovenska dekléta, najlepša dekleta,
 Ve dika, lepôta ste celega sveta,
 Nij vrstnie vam najti nikjer, in nikdar,
 Ve lepše celó ste, ko jutrni žar.

Očés kaj opasna so vaših plaména,
 Ljubezen neskončna nij prazna vam pena,
 Kdor jedenkrat bil je poljubjen sladkó,
 Ozdravilo tega več sree ne bó.

Slovenska dekleta, najlepša dekleta,
 Za svoje je vsaka domovje unéta;
 A oná ki mene najrajši ima,
 Ta kmalu bo žena postala mojá.

XXV.

Kje leta sladke ste mladosti,
Oj kje si, lepi čas?
In kje ti deva zorno mila,
Teh dnij največji kras?

Prešla mladost je in ljubezen,
Starò mi je sreč;
Prešle so nade mi nekdanje,
Izginile željé!

XXVI.

Mrzla burja zunaj tuli,
 Jaz pa v sobi sam sedim;
 Časov ki so vže minuli
 Se v spominu veselim.

Sreče se spominjam svoje,
 Kar sem je kedaj užil;
 Spomnim se ljubezni tvoje
 Ki sem jo iz ust ti pil.

Pisma čitam ljubeznjiva,
 Kar od tebe jih imam;
 V mislih, deva prevarljiva,
 Blagoslov ti svoj podam.

XXVII.

Samotno tu sedevam
Ves zapuščen na ptujem;
A v mislih čez planine
V domači kraj potujem.

Pred okno ozko stopim,
Kjer ona name čaka,
Po cesti se ozira
Ter plaka, bridko plaka.

XXVIII.

Na dvoru grada sam stojim
Ko ura polnoč bije ;
Po gmih krog vsi ptiči spé,
Na nebu luna sije.

Plesanja šum in godbe glas
Okrog gradu se čuje ;
Prelepe grofinje denès
Možitev se praznuje.

Ljubezen trga mi srcé,
Za mé ni več zdravila ;
Ah! da bi takrat bil umrl
Ko me je poljubila.

XXIX.

Na skali ob potoku
Zamišljen sem sedel
Ter čakal, tebe čakal,
Da den minul je bel.

Ko sem zamán te čakal
Ves dolgi, dolgi dan;
Pod noge vbral sem cesto
Zlo gladen in zaspan.

XXX.

Na holmu v gozda sredi
Tam križ stoji lesen;
Kdo spava tukaj gori
Samotno večni sen?

Zakaj tam ne počiva,
Kjer drugi mrtvi spé? —
„Zató, ker sam si vmiril
Preburno je sreé.“

XXXI.

Ko slovó sem vzal od doma
 Ter odšel na ptúje,
 Deli oče so: „naj pamet
 S tabo zmer potuje.“

Mati so mi svetovali:
 „Sin, razbôren bôdi;
 Mojih besedí ne zabi,
 Pamet naj te vôdi.“

„Skrbno se ðeklét ogibaj
 Kolikor mogoče;
 Zvite kače so, le védno
 S sreí igrajoče.

Jaz obema sem obljubil
 Se po tem ravnati;
 A, od kar sem tebe videl
 Nij mi pomagati. —

XXXII.

Ljubezni polno mi srce je bilo,
 Navdajala sta up me in mladost;
 Najlepše me dekličé je ljubilo,
 Užil ljubezni prve sem sladkost.
 V zvestobo sem deklè zaupal tvojo,
 Platil pa vero to — sè srečo svojo.

Ti bila nada moj' ga si življenja,
 Vso srečo svojo s tabo sem objel;
 I ti zdaj vîr si mojega trpljenja,
 Ki sem v ljubezni zate le gorel.
 Ljubav si obljubila mi do groba; —
 O kje, dekle, je tvoja zdaj zvestoba?

Ljubezni sladke sanje so zbežale,
 Ko prvi cvet po slani umorjen;
 Strastij, ki sò sreé mi pretresale
 Rešil sem se — i vender sem zgubljen.
 Komur sreá ljubezen ne ogreva,
 Največja isti je na zemlji reva.

XXXIII.

Pred materjo božjo klečijo
 Vsakdanji, ubogi ljudjé;
 Nebeška devica jih vsliši
 Ter vliva jim mir v sré.

Pred tabo bi deklica klečal
 Ter molil te žive vse dni,
 Da vsmilila ti bi srea se,
 Ki zate, le zate gori.

Da z njega bi tugo prognala
 Ki lepo greni mi mladost;
 Na tvojih da nedrih užil bi
 Neskončne ljubezni sladkost.

XXXIV.

„Na goro, na goro hitimo,“
Navdušeno mladež kriči,
Ko mila spomlad se povrne
Ko travnik in gozd zeleni.

„Lepó ko nikjer je na gori,
Tam z mlekom se žganjci jedó,
Tam vmazane so kravarice,
Mekečeje kože sladko.“

XXXV.

Zakaj si žalostna dekle?
 Navadno nijsi taka!
 „Ah! kaj bi tužna ne bila.
 Ločitev naju čaka.“

„Mej ptuje jutri grem ljudi,
 Slovó je treba vzeti;
 Za srečo, kar sva vžila je,
 Zdaj nama je trpeti.“

„Če jutri greš, kaj mar mi tó,
 Da danes le ostaneš;
 Da danes me poljubljaš še,
 Ter me sladko objameš.“

XXXVI.

Y jeseni lastavica
Od nas se posloví,
Da u toplejše kraje
Čez morje poleti.

Ko v znane, ljube kraje,
Se vrne ptičica,
Na mojem grobu cvela
Vže bo vijolica.

XXXVII.

Sanje sanjal sem po noči
 Neprijetne sanje;
 Ljube so me obiskale
 Moje vse nekdanje.

Črnoôke, plavolase
 Dobro mi poznane:
 Aleksandra, Giovaninna,
 Pavla in vse Ane.

Hudovale so se reve
 Nad menoj, kričale,
 Znam da bi iz srca rade
 Mi lase zruvale.

Ena le je mirno stala
 Ter se ni ganila:
 Ona, ki ponosno ljubav
 Mojo je odbila.

Stopil k njej sem, jo povprašal
 Kako se počuti;
 Če jej še diše sardine,
 Kje je „Bello“ ljuti?

Srpo v mé oči je vprla,
 V stran se obrnila,
 Britka solza jej čez lica
 Se je bleda vlila.

Jaz sem stisnil jo na sree,
 Radosti trepeče —
 S postelje sem padši, zbudil
 Se iz sanjske sreče.

XXXVIII.

Ytannem gaju slavec peva,
Luna sije iz neba,
Mirno jézero se ziblje,
Z listjem veter se igra.

Molči slavec, buči veter!
Luna kaj brliš bledó?
Ploskajte valovi divno,
Meni silno je hudó!

XXXIX.

Oj z bogom ti domača vas,
 Oj z bogom rojstni kraj;
 Sreča od tu me goni mraz,
 Ne bó me več nazaj.
 Vse kar kedaj sem pretrpel
 Pozabim kraj morjá;
 Život se tam mi nov začne
 Brez radosti, — solzâ.

Govoril mož je lep in mlad
 Na ladiji takó,
 Ki je odjadrat na zapad
 Imela noč še tó.
 Nerad domačo vas pusti
 Pravičen vsak kristjan,
 A rad jo zapusti, kedor
 Pri sreči je bolan.

Ko lune, zvezd ugasne žar
In dan se zazori,
Uže odjadral je mornar
Ter čez morje hiti.
A komaj svet objame noč
Valovi se zjzézé
In se takó strašno tepó
Da barko potopé.

Ko spet nastane beli dan
Vtolaži se morjé.
Prijatelj več nij naš bolan,
Ne toči več solzézé;
Iskat mu treba nij mirú,
Na ptujem kraj morja;
Valovi vtopili so,
Nesrečnega možá.

XL.

Najboljša gostilna je log,
Tu se spočijem rad;
Tu ptički pevajo okrog
Kadar cveti spomlad.

Pod lipo v trato ležem tû,
Tik me potok šumi;
V naravi iščem si mirû
Ki mej ljudmi ga nij.

XLI.

V Parizu sem bil v galeriji
 Kjer slavne podobe vise;
 Ogledal natančno sem vsako,
 Slikarjevo čital imé.

Najbolj mi dopala je slika,
 Samotno visela je tam,
 Predstavljala kačo strupeno; —
 Jednako oči jaz poznam.

Takošne imela ko kača
 Je ljubica moja oči
 S katerimi je zastrupila,
 Vesele mladosti mi dni.

XLII.

Prijatelji vprašujejo
 Zakaj tako sem bled,
 Bolezen kaka vtisnila
 Mi v lice svoj je sled?

Zdravniki mi svetujejo
 Naj se od tod podam,
 V Italijo naj lepo grem
 Da tam se okrepčam.

A za bolezen leka nij
 Ki lice mi bleđi; —
 U sreči kačo nosim jaz,
 In ta me umori.

Strupena kača ki mori
 Življenje mi mladó,
 Ta kača k' nij je odpodit,
 Si ti, dekle lepó.

XLIII.

Speval sem ljubezen
Prekasno pa spoznal,
Kako sem bil neumen
Da njej sem se udal.

Ljubav je bedarija,
Ki nam razum tamni;
Le vinu je resnica,
A mej ljudmi je nij.

XLIV.

Plavaj, plavaj čolnič mali
 Čez morjé zelêno,
 Da dospem še k ljubi zali
 Pred nočjo meglêno.

Daleč, daleč na otoki
 Ljuba moja biva,
 Ah! kadar poda mi roki
 — Deva ljubeznjiva! —

Kadar sladko me objame
 Na uho šepeče,
 Da živetí hče le zame
 Sem v nebesih sreče.

XLV.

Na počivalniku sedim
Ter mislim; kaj? — ne vém;
Za uro ura mi beži,
A jaz sem tih in ném.

Če prej takó sedel sem kdaj
Le mislil sem na njó;
Zakaj več tega ne storim,
Naj zamolčano bó.

XLVI.

Valovi šumijo i veter buči,
 Moj čolnič opasno se dvíga;
 A meni nij mari da tako grmí,
 Da bliska se, tud' me ne briga.

Če tudi valovi moj čoln razdrobé,
 Ter smrt tukaj mene doteče
 Kdo bode za mano pretakal solze?
 Ah nihče na svetu jih neče.

Poznal nijsem starišev svojih nikdar,
 In ljubica mi je nezvesta — —
 Razdrobi, raznesi moj čolnič, — vihar,
 Objemi me mokra nevesta.

XLVII.

Za zmeram moj zavičaj
 Te danes zapustim;
 Mej svoje nikdar ljudi
 Nazaj si ne želim.

Lahko sem se poslovil
 Od znanih vseh ljudij,
 Le ko objel sem Janka,
 Kalé m' solzé očí.

Lé on mi je prijatelj
 Da ž njim ponašam se,
 A radosti je konec,
 Završeno je vse. —

Raztrgana zdaj vez je
 I cela več ne bó; —
 Povod le znan je bogu
 Ki je učinil tó! —

XLVIII.

„Jaz dekle sem lepa
 Kaj maram za-té?
 Najlepši fantiči
 Tepó se za-mé.“

„Oj dekle prevzetnost
 Bo tvoja prešla;
 Jaz dobil bom ženo,
 Ti nikdar moža.“

I kakor je rekel
 Zgodilo se jè;
 On dobil je ženo
 Moža ona ne.

XLIX.

(Heine.)

Če dva slovó jemljeta
Si sežeta v rokó,
I jameta jokati,
Zdihávati zeló.

Jokala nijsva midva,
I zdihovala ne,
Izdihljaji i solze
Pozneje so prišle.

L.

Pri odhodu sem od svoje
 Drage dobil prstan zlat;
 Jaz pak dal sem jej verigo
 Da jej lepša beli vrat.

Komaj ljubav je minula,
 Prstan vže je bil prodan;
 Pri zlatarji ranjšev novih
 Dvadeset sem dobil zanj.

Nje iz zlata bil je prstan,
 Moja pa veriga ne,
 Stala namreč nova dvajset
 Celih krajcarjev me je.

LI.

P
 odšla od tú sicer si deva zala,
 Ljubečemu pa srcu nije mōči,
 Da tudi v mislih se od tebe lōči
 Če prav objestno ž njim si se igrala.

Kò v prvo si poljubiti se dala —
 To bilo je v mladosti še cvetōči, —
 Prisegala si mi v ljubezni vrōči,
 Da vedno zvesta bodeš mi ostala.

A kmalu bila zame si zgubljena,
 Postala družega moža si žena,
 Ljubavi mojej srčneje se smijala.

A če je tudi konec moje sreče,
 Srcé me ipak vedno k tebi vleče,
 Vsaj v mislih bodeš moja zmer ostala.

LII.

Jaz skrbno hranim majhen trak
Ki bil je kdaj ruděč;
Sicer je ves zamazan vže
Ter nijma boje vėč;

A vender mi je ljub in drag,
Zató, ker je od njė,
Katero moje nekedaj
Ljubilo je sreé.

LIII.

Oj kam se ti, kam se ti potnik mudí?
 Ostani i tukaj prenoči,
 Iz srea vsi radi postrežemo ti
 Kolikor je revežem môči.

„Presrčna vam hvala, muditi ne smém
 Nadalje se tukaj mej vami;
 V domovje prekrasno jaz svoje zdaj grém,
 Ležeče za on'mi gorami.

Tam ljuba me čaka, presrčno dekle,
 U zori deviškem evetoča;
 In čuti vsi vlečejo vedno me tje,
 Ljubezen tje vleče me vroča.“

LIV.

Devojka i fant ste živeli nekdej
 Ki v zakon b' se rada dobila,
 A stariši deli so: „reče on naj
 Sčim bodeta se preredita?“

Od same ljubezni nihčè ne živi,
 O tem je vže pravda dognana,
 Gotovi naj on si prej kruh preskrbi,
 Potem mu beseda je dana.

Gotovi ko on si je kruh preskrbel
 Ga nikdar več blizu nij bilo,
 Bogato i staro soprugo je vzel —
 To često se vže je zgodilo.

LV.

Da bil sem kdaj zaljubljen
Mi odpuščen je greh,
Ker ta se bedarija
Nehala je na smeh.

A strahoviti nôrec
Se meni človek zdi,
Kateri se iz same
Ljubezni umori.

LVI.

Ko jelka brhke si rasti,
Gaceline imaš oči,
Le srce tvoje, o dekle,
Le srce — malo vredno je.

LVII.

Na straži mlad vojak stoji,
Na straži sam ob polnoči.

Korakov gôri stopa pet
Nazaj jih tol' ko meri spet

Nad sebe v sinje zre nebó
Pod-sé v globoko zrè vodó.

Sam sebi tiho govori:
„Zdaj moja ljuba se moži.“

„Presrčena moja ljubica
Je zbrala družega moža.“

„Zdaj tela nje on vživa kras —
Na straži moram stati jaz.“

„Na straži delj ne bodem stal
V tej vodi bom mirú iskal.“

V globoko vrže se vodó
Ni več ga videti biló.

LVIII.

Nekdaj sem venec tel ti viti
A rôž duhtečih nij biló;
Zdaj, ko so rože, pa po tebi
Zaman ozira se okó.

LIX.

Prvi :

Najbolše na svetu
Poljub je sladák!

Drugi :

Jaz bolj ko poljube
Spoštujem tabak.

Sinoči misli tožne so zbežale!
Cel' čas, kar sem zapustil domovino,
Hlepelo je sree nazaj v dolino;
Mi solze zmer so blede lice prale.

In zdaj so nađe nove mi nastale:
Da možno je odtresti bolečino
I lastno vstanoviti si družino
Na novo svetu pesen peti hvale. —

Gorje! to sanje le so brez pomena;
Enkrat le diha sapa pomladanja,
Raduj življenja človek se v mladosti.

A zame radost le je prazna pena;
Nibče naj tak strašno ko jaz ne sanja,
Ah! mnogo je, da ne znorim bridkosti!

